

Ο Νίκος Αρτεμίου, ο Έλληνας επαναστάτης

του Χρίστου Αρτεμίου

Ήταν το πρώτο της οικογένειας παιδί, ήταν ωραίο παιδί, την ώρα που γεννήθηκε το τύλιξε ο Ολύμπιος Δίας το ανέβασε ψηλά, πολύ ψηλά, στα Άστρα και στο Φεγγάρι, του ψιθύρισε στ' αυτί πως στη ζωή του θα απλώνει τα χέρια για να αγγίζουν τα άστρα και το φεγγάρι. Τα άστρα και το φεγγάρι θα τον συντροφεύουν στη ζωή.

Άστρα και Φεγγάρι σε διάταξη Προσοχής να περάσει ο Ολύμπιος Δίας, να προβάλλει το παιδί στον Ήλιο την ώρα που γλυκοκάραζε η Αυγή.

Ήθελε πολύ ο Δίας τον ήλιο να προικίσει το παιδί με πέτρα από το λατομείο του, για να είναι πάντα φως, όλο φως.

Το παρέδωσε στις Μούσες και στη Μοίρα. Το προίκισαν με όλα τα καλά να μην υστερεί σε τίποτε.

Η μια όμως τον ήθελε δυναμικό, ατίτασο, επαναστάτη, όλα όσα έχει ο Έλληνας «Επαναστάτης». Ρώτησε προς τούτο, συμβουλευθήκε τον Θεό Ήφαιστο. Και τον έκαμε όπως τον ήθελε ο Θεός.

Τον παρέδωσαν στον Παππού και τον ευλόγησε στην εκκλησία της Αγίας Μαρίας.

Παρακάλεσε την Αγία Μαρίνα, τον Απόστολο Ανδρέα, το έταξε στην Παναγία του Κύκκου να είναι το παιδί γερό, δυνατό, γεμάτο υγεία, του φύσησε πολλές φορές για να είναι αγάπη και φως, Φως και Αγάπη, να είναι καλό δείγμα των άλλων αδελφών που θα έρθουν.

Τον γέννησε στο Σπίτι. Το κρεβάτι της λεκούσας βρισκόταν στην μεγάλη αίθουσα με τις διπλές καμάρες. Το δωμάτιο ήταν στολισμένο γιορταστικά, όμορφα, με κουρτίνες κουκουλάρικες, τα έπιπλα των γιαγιάδων, έπιπλα τοποθετημένα και αρμονικά βαλμένα.

Την γέννησε η γνωστή, η καλύτερη της περιοχής Μαμμού με τη βοήθεια της θείας της Μελανής του Γιακουμή που εκτελούσε, θα λέγαμε σήμερα, καθήκοντα Προϊσταμένης Αδελφής.

Γέννησε εύκολα, μετά τους πρώτους πόνους, το κοιλιόπνημα, όλα εξελίχθηκαν ομαλά. Έφερε στον κόσμο, τη ζωή, ένα γερό και δυνατό αγόρι.

Ο Παπάς ήταν περήφανος για το αρσενικό του απόκτημα. Το ήθελε πολύ, ήθελε το πρώτο να είναι αρσενικό.

Με τους πρώτους πόνους, με το κοιλιόπνημα όλοι βρέθηκαν στο πόδι' παραδουλεύτρες, εργάτριες, συγγενείς, γιαγιάδες με γενική συντονίστρια τη γιαγιά την παπαδιά.

Ο παπάς κουβάλησε από την πάνω ενορία τη Μαμμού την καλύτερη της περιοχής, με εκαντοντάδες γεννήσεις στο εργατικό της. Καλού-κακού και για

κακού ενημερώθηκε ο γιατρός, που έγινε και ο νονός του μεγάλου. Ο γιατρός ο Κολίτσης, συγγενής του πατρός μας.

Το νιάναρο 16 χρόνων κόρη έφερνε στον κόσμο παιδί. Το ένα παιδί γεννούσε άλλο παιδί.

Το έλουσαν και το υποδέχτηκαν με ανθούς της Λεμονιάς, το ράντισαν με ροδόσταγμα και ανθόνερο και ο γιατρός το έδωσε στην αγκαλιά του ανυπομονούντα πατέρα, επιδεικνύοντας με καμάρι το αρσενικό του φύλο.

Το μήνυμα το πήρε ο άνεμος, το σκόρπισε στον Πενταδάκτυλο, στη Μεσαρ-κάν, στα γύρω χωριά. Όλοι έμαθαν πως ο γαμπρός του παπά απέκτησε αρσενικό παιδί και ο παππούς εγγόνι.

Ο Πενταδάκτυλος έσκυψε και ευλόγησε το παιδί, το ράντισε με νερό του Κεφαλόβρυσου, πήρε η θάλασσα το μήνυμα, έσυρε χορό πηδώντας ψηλά, πολύ ψηλά, πασκίζοντας να αγκαλιάσει τα άστρα και το φεγγάρι. Στο περιβόλι φύτρωσαν παντού λουλούδια και οι μέλισσες από το μελίσι του σπιτιού πετούσαν από λουλούδι σε λουλούδι, μαζεύοντας το μέλι να φάει ο κανακάρης.

Όλα χαρούμενα, τα πρόβατα, τα γίδια, τα γελάδια, οι κήνες και οι παπίρες, οι πετεινοί και οι όρνιδες με το άκουσμα της άφιξης της νέας ζωής ξέσπασαν σε βέλασμα, σε αγκάνισμα, σε χρεμέτισμα, σε μούγκρισμα αγελάδων, σε κράξιμο του πετεινού, σε φωνές της κήνας και της παπίρας, σε κελάηδημα. Έσμιξαν όλα με το βούισμα των φύλλων έγιναν ένα, έγιναν τραγούδι. Χαρά, ευχή και φως.

Μεγάλωνε με τις ώρες, είχε και του πουλιού το γάλα, ντυμένο όμορφα και ωραία, ήταν κτυπητή η διάκριση. Ό,τι ζητούσε το είχε, ήταν το αγόρι της Μάνας του μέχρι τα βαδειά γηρατειά της. Η ευρωστία η οικονομική που είχε η οικογένεια εκδηλώνονταν και στη συμπεριφορά του, μια ζωή αππωμένος.

Στα τρία χρόνια από τη γέννησή του γεννιέται το δεύτερο στην οικογένεια αγόρι, ο Λουκής φαινόταν πως θα γινόταν όμορφο, δυνατό, ψηλό αγόρι. Απέκτησε αδελφό αλλά και σύντροφο για να αρχίσει με τον καιρό την πάλη. Δεν τα έβαζε ποτέ κάτω έστω κι αν ήταν πάντα νικημένο.

Στα 6 του χρόνια πάει στο Δημοτικό, έρχεται και το τρίτο στην οικογένεια αγόρι, ο Χρίστος (Τάκης).

Τα χρόνια περνούν, πάει στο δημοτικό, πέρασε τις εισαγωγικές εξετάσεις του Παγκυπρίου Γυμνασίου. Ενοικίασε ο πατέρας του δωμάτιο στην Λευκωσία, για να έχει ρούχα πάντοτε σιδερωμένα, φαΐ βραστό, να είναι καθαρός και να λούζεται καθημερινώς. Τον συνόδευε η γιαγιά η παπαδιά, τύχανε ιδιαίτερης προσοχής στο διάβασμα και τις ώρες του απογεύματος πήγαινε στη Σεβέριο Βιβλιοθήκη. Είχε την περιποίηση της γιαγιάς του, τον πρόβαλλε και τον καμάρωνε παντού. Ήταν καλός μαθητής, κρινόταν για την επιμέλειά του και το ήθος του.

Τα τρία του τελευταία χρόνια τα έζησε μαζί με τον άλλο του αδελφό στο ίδιο δωμάτιο στη Λευκωσία. Τα χρόνια ήταν δύσκολα, είχε ξεσπάσει ο δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος. Έγιναν ένα δυνατό δίδυμο μαζί στο σχολείο, μαζί στη δουλειά μαζί και στον καυγά. Είχε ο μεγάλος την προστασία του αδελφού Λουκή.

Τα καλοκαίρια και τις διακοπές δούλευε στις δουλειές του σπιτιού, πότε στα χωράφια, πότε στα κεραμίδια ή στον ελαιόμυλο. Είχε από μικρός μεγάλο ενδιαφέρον για τις αγελάδες και τα πρόβατα. Όταν ήταν μικρός και τον ρωτούσαν τι θα γίνει όταν μεγαλώσει, έλεγε Κτηνόγιατρος.

Προσλαμβάνεται στο Τμήμα Γεωργίας στο κτηνιατρείο, σπουδάζει την επιστήμη της εκτροφής ζώων, πρέπει όμως να εκπληρώσει το όνειρό του. Εγγράφεται στην Κτηνιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, έτυχε προς τόσο υποτροφίας.

Ενώ ήταν έτοιμος για τη Θεσσαλονίκη συλλαμβάνεται και οδηγείται στα Κρατήρια.

Ήταν από τα πρώτα μέλη της ΕΟΚΑ με μεγάλη προσφορά. Εκτός των άλλων παραλάμβανε τον οπλισμό που έστελλαν τα αδέρφια του που σπούδαζαν στην Αθήνα και τον παρέδιδε στην Αρχιεπισκοπή, όπου εκεί εργαζόταν ο υπεύθυνος παραλαβής οπλισμού.

Ήταν ο ήρωας των κρατητηρίων. Ξύπνησαν οι αρετές που του χάρισαν οι Μούσες και οι Μοίρες, η Αγάπη για την Ελευθερία. Ήθελε να είναι Ελεύθερος και το ατίδασο και το επαναστατικό και το καυκατζίδικο. Ήταν πραγματικός ήρωας.

Μετά την απελευθέρωσή του από τα κρατητήρια φοιτά στην κτηνιατρική σχολή Θεσσαλονίκης, τελειώνει και εγκαθίσταται στην Κύπρο.

Κατά τη διάρκεια των σπουδών του όταν ξέσπασαν τα γεγονότα του 1963 κατ' εντολήν του Αρχιεπισκόπου και του Υπουργού Γιωρκάτζη επεδόθη στο μάζεμα των όπλων της Βόρειας Ελλάδας που χρησιμοποιήθηκαν για τον εξοπλισμό των ομάδων της Οργάνωσης Ακρίτας.

Ο Χρίστος (Τάκης) γράφει στο τετράδιο του ότι έτυχε μεγάλης εκμετάλλευσης η αγάπη προς την πατρίδα. Παρέμεινε μια ζωή ιδεολόγος.

Συνέβαλε στην ανάπτυξη της κτηνοτροφίας. Με την επιμονή του και τις εισηγήσεις εισήχθησαν στην Κύπρο οι Αγελάδες Φρίζιαν, τα Χιακά πρόβατα και οι Αίγες οι Δαμασκηνές.

Ο Τάκης γνώρισε τον μεγάλο του Αδελφό μέσα από τα γράμματα και τα τηλεφωνήματα που αντάλλασαν. Γράμματα, γεμάτα όνειρα και ελπίδες, αξίες και ανθρώπινα δικαιώματα, οράματα για τη νέα ζωή, όλα εξιδανικευμένα. Έζησαν μαζί όπου τον γνώρισε όταν ήσαν πια εργαζόμενοι στην Κύπρο.

Παντρεύτηκε καλή κόρη της Λευκωσίας, την Έβη Ομήρου Χ" Δημητρίου, είδε τα παιδιά του να επιτυχάνουν στην επιστήμη τους, ο ένας Ιατρός, ο άλλος Κτηνίατρος. Αλλά πικράθηκε πολύ από τον άδικο και πρόωρο θάνατο της γυναίκας του.

Έφυγε για το ταξίδι που δεν έχει γυρισμό ο ήρωας των κρατηρίων, ο ήρωας της ζωής, μια Ζωής γεμάτης αγάπη και ανθρωπιά. Αιωνία του η μνήμη ας είναι ελαφρύ το χώμα που τον σκεπάζει.